

»Res je, istina! Gospod profesor ima prav!« je živahno pritrdjeval gospod Juri.

»Moj Bog, kaka zaslepljenost,« sikne sodnik svojemu sosedu na uho. »Doma ga žena vara, da že vrabci o tem čivkajo — a njemu je vsaka ženska poosebljena nedolžnost, zvestoba in skupina vseh čednosti . . .«

V istem trenutku so se odprla vrata, in med njimi se je pojavila — Travnova hišna; v obraz je bila silno bleda, a rdeče pege na ti bledici so jasno pričale, da je skrajnje razburjena in usopljena spričo nagle hoje.

Traven se ustraši in plane kvišku; kajti bilo je nenavadno, da bi ga prišla klicat hišna.

»Za božjo voljo, kaj pa je?«

Tudi Makso je prebledel; preletela ga je neka grozna sumnja.

Ona pa je naglo in vsa zasopla komaj izpregovorila:

»Stara gospa doma umira — sama; mlade gospe pa že nekaj časa ni doma, odpeljala se je na izprehod. Moj Bog, to je strašno!«

Traven naglo pograbi klobuk in palico, prime krčevito Maksa za roko, in šla sta v največji naglici proti vili, da ju je hišna komaj dohajala.

Oni v čitalnici so zrlili za njima, dokler jima nista izginila izpred oči.

»Izvrsten gospod, ta Traven,« je dejal kaplan. »Škoda, da stane tako daleč, večkrat bi ga posetil.«

Ostala družba je molčala, a sodnik je pristopil k oknu, bobnal s prsti po šipah in mrmral:

»Res izboren človek, samo škoda, da je tako tako — neumen!«

(Dalje prihodnjič.)

Gazela.

Duša se mi širi razigrana,
 Srce čuvstva mi polne neznana.
 Glej, bleste se milijoni kapljic,
 Oj kako prekrasna si poljana!
 Kakor dijamanti mlade deve
 Zrna tam po cvetkah so nastlana.
 Ljubica, iz spanja se prebudi!
 Kaj si zjutraj mi tako zaspana?,
 Vedno tožiš mi po dijamantih;
 Vzemi tukaj dva si za — uhana!

Maksimilijan.

